

Chương 6

Mưa Tuyết Phát Phơ

Hoàng Tử Hà vốn có thể lực tốt, nhưng lần này cũng không chống chọi nổi, đổ bệnh nặng.

Dù cô và Vương Uẩn là vợ chồng chưa cưới thì đến ở nhà họ Vương cũng khó coi, huống hồ giờ hôn ước đã vô hiệu - giấy từ hôn cô vẫn để ở Thục, không thể trả lại cho y, song Vương Uẩn cũng không để tâm.

Y sắp xếp cho cô ở một căn nhà tại phường Vĩnh Xương, người hầu kẻ hạ có vẻ rất dễ gần, hề trông thấy cô là gật đầu cười, song chẳng ai nói năng gì.

Thấy cô tỏ vẻ nghi hoặc, Vương Uẩn liền giải thích: “Đều là người câm điếc cả, cô không cần hỏi han họ làm gì.”

Cô gật đầu thăm nghĩ, liệu đây có thể là chỗ nào của nhà họ Vương?

Ngự Lâm quân thường ngày đã bận bịu, sau khi Ngạc vương xảy ra chuyện, kinh thành giới nghiêm, họ càng phải canh giữ trong cung, thi thoảng Vương Uẩn ghé qua, cũng chỉ được một lát rồi vội vội vàng vàng đi ngay. Cô tĩnh dưỡng ở đó mãi tới khi trận tuyết nọ tan hết, trời âm sục lên mới khỏi sợ gió e sương, có thể khoác áo dày ra ngoài đi dạo.

Ra khỏi sân, đi về phía vườn hoa, cô thấy trên bức tường dọc hành lang dẫn ra khu vườn nhỏ có trổ rất nhiều chỗ lõm, trong đặt từng bình pha lê lớn, đổ đầy nước, nuôi đủ loại cá cảnh. Cô thông dong băng qua hành lang, bên trái là một góc quế xanh biếc, bên phải là vô vàn con cá nhỏ đang bơi lượn trên tường, đàn là đẹp, song cũng quái dị vô cùng.

Cô bỗng hiểu ra đây là đâu - nhất định là căn nhà Vương Tông Thục đặt mua ban đầu.

Còn đang ngậy ra nhìn một con cá lẻ loi trong bình pha lê thì cô nghe thấy tiếng cười đằng sau: “Đẹp không?” Ngoái lại, Vương Uẩn đang đứng dưới ánh nắng nhạt, nhìn cô cười dịu dàng.

Cô khẽ gật đầu với y, cũng mỉm cười.

Thấy mặt cô vẫn tái, khí sắc còn kém, y bèn bước đến khép vạt áo choàng lại cho cô, cúi đầu dặn: “Ở đây gió lớn, tìm chỗ nào khuất gió sưởi nắng đi.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, theo y đi dọc hành lang. Rồi cô thuận miệng hỏi: “Đây là nhà của Vương công công ư?”

Vương Uẩn gật đầu: “Giờ công công ở cung Kiến Bất, gần doanh trại Thần Sách quân, nơi này bỏ không, chính công công đã bảo ta đưa cô đến ở tạm đây.”

Giọng cô vẫn nhẹ nhàng tự nhiên: “Chẳng hay Vương công công và Vương công tử quan hệ thế nào?”

Vương Uẩn im lặng giây lát mới đáp: “Vương công công thuộc một chi nhà họ Vương, chi đó sau khi tách riêng ra, đã gần như chết hết trong chiến loạn. Ông ấy bị bắt làm tù binh, tịnh thân rồi được đưa vào cung làm hoạn quan, về sau được tiên đế tin nhiệm, cho cai quản Thần Sách quân.”

Họ Vương Lang Gia xưa nay thanh cao giữ lễ, mà Vương Tông Thực lại là hoạn quan, đương nhiên không tiện nhận tổ quy tông. Những năm gần đây, tuy nhân tài mai một, nhưng họ Vương vẫn giữ được một chiếu trong triều, ngoài Vương hoàng hậu ra, đương nhiên cũng có công của Vương Tông Thực. Chỉ là họ không nói, trong triều cũng chẳng ai biết hoạn quan quyền lực nhất hiện giờ lại là người họ Vương Lang Gia.

“Đây là chuyện bí mật của nhà họ Vương, Vương công tử đâu nhất thiết phải tiết lộ với tôi.”

“Cô đã hỏi, hẳn phải biết chắc chắn ta sẽ nói.” Vương Uẩn cười nhìn cô, ánh mắt đầy chiều chuộng và bao dung, “Huống hồ cô cũng là người nhà họ Vương, nên biết mới phải.”

Hoàng Tử Hà chột dạ, cắn môi khẽ quay đầu đi.

Người hầu nhà họ Vương rất nhanh ý, đã bày sẵn ghế, đặt cả lò áp tay bên tán kim ngân lượng cuối hành lang. Kim ngân lượng đã đơm quả, dải tuyết dầm sương càng thêm diễm lệ, lá xanh quả đỏ điểm xuyết vài bông tuyết trắng, khiến mùa đông cũng xinh đẹp hẳn lên.

Vương Uẩn dùng vải gấm bọc lò áp tay bằng vàng lại, đặt vào lòng cô, dịu giọng dặn: “Cho tay vào ủ cho ấm, đừng để bị lạnh nữa.” Cô gật đầu, ủ tay trong bọc gấm.

Ánh dương ấm áp chiếu xuống người, phơi nắng lâu cô cũng thiu thiu buồn ngủ.

Vương Uẩn ngồi bên cô nói chuyện vu vơ về hoa cỏ trong vườn. Lát sau, cô hỏi: “Hôm nay Vương công tử không phải đến điểm danh ư?”

“Vương công công nói lát nữa sẽ đến thăm cô, ta lo cô một mình gặp ông ấy lại căng thẳng.”

Hoàng Tử Hà nhắm mắt ngả người ra ghế. “Đâu có, Vương công công rất ôn hòa.”

Vương Uẩn cười, thấy cô có vẻ mệt mỏi, bèn đứng dậy rủ: “Đi thôi, xem ông ấy đến chưa.”

Hai người vào nhà đợi một lúc thì thấy Vương Tông Thực được người hầu dẫn vào.

Ánh mặt trời bên ngoài hắt lên thân mình y, sáng đến chói mắt, càng làm nổi bật vẻ nhợt nhạt lạnh lẽo, không vương bụi trần đến gần như bệnh hoạn.

Y bước vào, giơ tay ra ý bảo họ cứ ngồi tự nhiên rồi quay lại ra hiệu cho tiêu hoạn quan thanh tú đằng sau dâng đồ lên.

“Nghe Uẩn Chi nói cô thích ăn bánh anh đào, ta bèn sai người làm một ít, ném thử xem có vừa miệng không?”

Vương Tông Thực thông dong nói, rồi tự tay lấy bánh ra đĩa, đưa tới trước mặt cô. Cử chỉ hết sức thân mật, song lại khiến người ta thấy lạnh cả người. Hoàng Tử Hà không dám nhìn vào mắt y, cúi đầu đáp: “Giờ đang mùa đông mà công công cũng tìm được anh đào, đúng là không thể tưởng tượng nổi.”

Vương Uẩn cười nói: “Trông bên suối nước nóng ở Ly Sơn đấy, dùng trứng sa đen và đèn nến để điều chỉnh đêm ngày, ấm áp như mùa xuân, nên anh đào ra hoa kết quả sớm. Bảo quản lại khó, phải dùng ngựa hỏa tốc đưa về đây, trừ số giáp nát dọc đường, còn lại số ăn được cũng chẳng là bao.”

Hoàng Tử Hà kinh ngạc: “Thực quý hơn cả lệ chi của Dương quý phi năm xưa nữa.”

Vương Uẩn gật đầu: “Lệ chi ở Lư Châu đất Thục là ngon nhất, tháng Năm sang năm chúng ta tới đó một chuyến. Nghe nói khi lệ chi đơm quả cũng rất đẹp.”

“Phải, lá xanh quả đỏ, như chuỗi ngọc rủ buông, khiến người ta không nỡ hái.”

“Cô đến Lư Châu rồi ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu đáp khẽ: “Năm xưa có một vụ án xảy ra trong vườn lệ chi.”

Vương Tông Thực nghe hai người trò chuyện, cũng góp lời: “Cho đến giờ Hoàng tiêu thư đã phá được bao nhiêu vụ rồi?” Cô nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng lắc đầu đáp: “Tôi không đếm nổi.” Vương Tông Thực nheo mắt nhìn cô: “Nhưng ta nghĩ, trong số các vụ án đó, trừ án nhà họ Hoàng khiến cô khắc cốt ghi tâm, e rằng còn một vụ nữa cũng có thể coi là nguy hiểm nhất.”

Hoàng Tử Hà trầm tư một thoáng rồi gật đầu: “Vâng. Là vụ Quý vương phi mất tích.”

Nếu không phải vì đủ loại thế lực đan xen rối rắm, ràng buộc lẫn nhau, e rằng giờ cô đã chẳng còn trên đời này nữa.

“Không phải cô may mắn, mà là nhạy bén. Tuy không dấn sâu vào chính trường, song lại đánh hơi rất giỏi. Quan trọng nhất là, cô có một bản lĩnh mà cả Quý vương cũng không bì được, dù Quý vương chỉ liếc qua là nhớ đủ thứ manh mối rối rắm phức tạp, song cô lại có thể lần ngay ra điểm quan trọng nhất, truy cứu đến cùng; một đòn chắc thắng.” Vương Tông Thực nói rất chậm, giọng vẫn lạnh băng, hờ hững mà lơ đãng, “Khi nghe cha Uẩn Chi kể, cô đã vạch trần thế cục chúng ta sắp xếp mười mấy năm rồi lại bình yên rút lui, ta đã cảm thấy cô là nhân tài có thể dùng được. Không phải vì cô có tài phá án, mà vì khả năng cân đối, mượn sức các thế lực để làm việc. Cô dựa vào tình cảm vi diệu hoàng thượng dành cho Vương hoàng hậu để giữ thế cân bằng, còn mình đứng giữa cán cân, không tổn thương một sợi tóc. Về mặt này có lẽ là do Quý vương giúp đỡ, nhưng quan trọng nhất vẫn là sự tinh nhanh và nhạy bén bẩm sinh của cô, dù ta chùng này tuổi, cũng chẳng được như thế.”

Hoàng Tử Hà mím môi im lặng hồi lâu mới ngẩng lên cười gượng: “Vương công công quá khen rồi. Thực ra bảy giờ người nhà tôi đã mất cả, lòng như tro tàn, nên không hề sợ chết, thả sức làm theo ý mình, nhắm mắt húc bừa cho xong, giữ được cái mạng hoàn toàn nhờ vào may mắn thôi.”

“Trên quan trường, may mắn cũng là một dạng tài năng. Dù cô mạo phạm nhà họ Vương chúng ta, nhưng khi biết cô chính là Hoàng Tử Hà, vợ chưa cưới của Uẩn Chi, ta lại thấy họ Vương gặp được cô cũng là may mắn.” Khóe môi thoáng nụ cười, Vương Tông Thực chậm rãi nói, “Trước khi Uẩn Chi đến Thực, ta đã dặn kỹ, nếu không thể có được cô, thì phải trừ diệt đi...”

Ánh mắt Vương Tông Thực hướng sang Vương Uẩn, y gật đầu ngậm ngừ: “Nhưng cuối cùng ta cũng chẳng thể đối địch với cô, càng không sao xuống tay hại cô được.”

Vô số hình ảnh trong quá khứ lướt qua ký ức Hoàng Tử Hà, nghĩ đến mọi việc khi trước, biết lời này của y là thực lòng, cô bất giác vừa xúc động vừa bi ai. Hồi lâu mới gượng gạo đáp: “Tôi biết... từ xưa đến nay vẫn nhờ Vương công tử quan tâm nhiều.”

Vương Uẩn lắc đầu cười: “Sao lại khách sáo thế?” Ngừng một lát, y hỏi, “Cô còn muốn tham gia vụ Ngạc vương không?”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu: “Trước đây Quý vương từng giúp tôi rửa oan cho người nhà, giờ tuy tôi thôi hầu hạ bên cạnh, nhưng vẫn mang ơn vương gia, nếu có cơ hội, tôi cũng nên dốc sức báo đáp.”

Vương Tông Thực cười nhạt.

Vương Uẩn lại tiếp: “Việc này hoàng thượng giao cho Vương công công phụ trách, giờ cô phải tỉnh dưỡng cho tốt, đợi chừng nào khỏe lên thì giúp Vương công công một tay.”

Cô khẽ gật đầu, cúi xuống nhìn miếng bánh anh đào đỏ hồng trong suốt trên đĩa, tỏa ánh lung linh cùng hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay mình, làm cô bất giác phải rút tay lại giấu chúng vào tay áo.

Vô vàn khói mây mờ tối bảng lảng lan ngập lòng cô, niềm chua xót khiến cổ họng cô nghẹn lại, gần như không thể thở được.

Vương Tông Thực lạnh lùng quan sát vẻ mặt cô rồi nhận xét: “Hoàng tiều thư ở đây một mình, không khỏi quanh quẽ, ta nghĩ các tiều thư thường thích những thứ xinh xinh nên đã chuẩn bị riêng một món quà cho cô.”

Vương Tông Thực không hổ danh mê cá, tặng cho cô hai con cá nhỏ màu đỏ thả trong bình pha lê lẫn lẫn sóng gợn đuôi dài như sa mông, ra là một đôi A Già Thập Niết.

“Giống này rất khó sinh nở, người ta lại không biết làm thế nào để ấp trứng, nên được coi là của hiếm trên đời. May sao ta học được cách bí truyền từ một cao tăng Thiên Trúc, gây được một đàn.” Nói rồi y đưa bình pha lê cho cô, còn dặn thêm, “A Già Thập Niết có ưu điểm là tuổi thọ rất dài, chỉ cần không rời khỏi nước, cho ăn đầy đủ thì có thể sống cả trăm năm. Cô cứ nuôi thoải mái, có điều trứng cá rất hiếm, cô lại không biết cách ấp nở, khi nào nó đẻ trứng thì báo cho ta, ta sẽ đến lấy về.”

Hoàng Tử Hà nhận lấy bình pha lê, đứng dậy tạ ơn rồi nói: “Công công quá là người mê cá.”

Vương Tông Thực nhìn đôi cá nhón như bơi trong bình, thông thả nói: “Ta chỉ mong kiếp sau mình được như lũ cá này, vô tri vô giác, không có ký ức, cứ thế sống trong vũng nước cạn suốt đời.”

Hoàng Tử Hà dù sao cũng còn trẻ, sức khỏe cũng tốt, dù nhiễm lạnh đổ bệnh, song chẳng bao lâu đã đỡ.

Tuy được Vương Tông Thực tặng cho đôi cá, nhưng cô không mấy thích cá, càng không thể nghĩ tới việc cả ngày ngồi ru rú trong nhà ngắm cá. Vương Uân bận bịu luôn, đến thăm còn vội vội vàng vàng, không thể dắt cô ra ngoài đi dạo.

Cũng may nhờ Vương Tông Thực có lời, cô có thể tra xét các loại giấy tờ ở Tam Pháp Ty, nhưng lời khai của tất cả những người có mặt tại hiện trường đều khớp với những điều cô tận mắt chứng kiến đêm đó, chẳng tìm ra bất kỳ đột phá nào.

Điểm duy nhất an ủi là, Tam Pháp Ty vẫn không dám làm khó đến Quý vương. Hiện tại y đã giao lại mọi công việc, đóng cửa không ra ngoài, cũng chẳng màng mấy chuyện ong ve, mà triều đình thì vẫn đang bàn tính, không biết phải xử lý thế nào, cục diện ở thế giằng co.

Trên đường trở về, Hoàng Tử Hà cải trang nam men theo các con phố Trường An thân quen.

Sắp đến cuối năm, chợ Đông chợ Tây chật ních người, lời đồn đại đã lan khắp kinh thành từ lâu, ngay cả không khí các phường cũng nặng nề theo, mọi người đều xôn xao bàn tán.

Cô vào ngôi một quán trà, nghe thấy vô số người kể lại thảm kịch Quý vương ép chết Ngạc vương, có bản thêm mắm dặm muối, có bản vu vợ vô căn cứ, nhưng tất cả đều tán đồng một điểm: Quý vương đã bị Bàng Huân nhập xác, làm chao đảo xã tắc Lý Đường.

Có người bí hiểm nói: “Theo tôi thấy, e rằng Quý vương bị ma xui quỷ khiến thực rồi, bằng không sao Ngạc vương phải liều đem cái chết để vạch trần Quý vương?”

Cũng có kẻ giận dữ vạch lại: “Nhất định là Quý vương bị oan! Bảy nhiều năm nay vương gia bôn ba từ Từ Châu đến Nam Chiếu, Lũng Hữu, chẳng phải đều là chinh chiến để bảo vệ thiên hạ Lý Đường đấy ư?”

Lại có kẻ ra vẻ am hiểu: “Chuyện này còn có ẩn tình, song tôi không dám lắm lời, ngay trong triều đình cũng có ai dám hở ra đâu. Các vị có biết tâm điểm của trận phong ba lần này ở đâu không? Đương nhiên chính là chỗ Ngạc vương nhảy lầu rồi biến mất giữa không trung!”

Đến đây cả đám xúm lại bàn cãi về bí ẩn cái chết của Ngạc vương, rốt cuộc là tiên đế hay là Thái Tổ hiển linh, thi thể tan rã hay là bay lên, Ngạc vương đã ghi danh sổ tiên hay thành Phật sống...

Thấy đám đông cãi vã inh ỏi, bắt đầu xắn quần xắn áo chuẩn bị lao vào đánh nhau, Hoàng Tử Hà bèn gọi tính tiền rồi rời khỏi quán trà.

Trời lạnh buốt, song người bán hàng Tết rất đông, chợ Tây cứ nườm nượp người đi kẻ đến. Cô hết đi lại dừng, lúc ngang qua tiệm bồi tranh nhà họ Dịch còn ngó vào trong, thấy ông lão bị Chu Tử Tần vẩy mực vào tranh đang gà gât, chẳng có gì lạ thường.

Chắc hẳn ông lão đã sửa xong bức tranh nọ, cô nghĩ ngợi rồi đứng ngây ra ở cửa hồi lâu, lát sau lại chạnh lòng, chuyện đó thì liên quan gì đến mình? Lá bùa nọ cùng những khuyên tròn đỏ như máu lúc ẩn lúc hiện đều thuộc về Quý vương Lý Thư Bạch, chẳng còn can hệ gì đến cô cả.

Nghĩ vậy, cô lại xoay xoay hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay, lặng lẽ quay đầu toan đi.

Nhưng vừa dợm bước, đã có người nhảy ra vỗ bộp vào vai: “Tìm được Sùng Cổ rồi?”

Trời lạnh căm căm thế này còn hơn hờ được như thế, dĩ nhiên chỉ có Chu Tử Tần.

Hoàng Tử Hà cũng không tin nổi vào mắt mình: “Sao Tử Tần lại ở đây?” Trường An rộng lớn làm vậy, sao cô vừa ra ngoài một chuyến đã đụng ngay phải gã.

Chu Tử Tần đắc ý cười đáp: “Đương nhiên là ta liệu sự như thần rồi! Mấy hôm trước ta đến vương phủ tần thì nghe nói cô đã bỏ đi, nhất thời ta chẳng biết phải đi đâu để tìm. Về sau nghĩ lại, không chừng cô sẽ tới xem bức họa Triển Tử Kiên có khôi phục được hay không, nên ta cứ ở đây đợi suốt mấy ngày, chán chết đi được, may mà cuối cùng cũng tóm được cô!”

Hoàng Tử Hà nhăn nhó cười: “Trùng hợp thật đấy.” Thực ra cô chỉ tình cờ đi đến đây thôi.

Chu Tử Tần còn đang ngây ngất tự phục mình liệu sự như thần, Hoàng Tử Hà bèn hỏi: “Bức tranh ấy sửa xong rồi chứ?”

“Xong rồi, mấy hôm trước lúc người phủ Chiêu vương đến lấy, ta đứng bên xem, đúng là không còn mảy may dấu vết, sạch tinh như mới.”

“Mất bao lâu?”

“Khoảng ba bốn ngày... Chiều hôm thứ tư ta trông thấy lão Dịch lấy nó ra.”

“Ừm...” Cô ậm ừ rồi quay người đi tiếp.

Mất ba bốn ngày thì không thể có kẻ nào dám lấy đi lá bùa trước mũi Quý vương, mạo hiểm chừng ấy thời gian thay đổi khuyên tròn trên lá bùa.

Không xa phía trước là tiệm nhang đèn nhà họ Lữ.

Cô ngẩng đầu nhìn, chợt trông thấy một bóng người quen thuộc đứng dưới gốc cây đối diện cửa tiệm.

Tích Thúy.

Nàng đội một chiếc mạng che mặt, len lén nhìn vào trong rồi quay người nép tường, chậm rãi bỏ đi.

Hoàng Tử Hà sực nhớ ra lần trước mình cũng từng trông thấy Tích Thúy ở đây. Bây giờ cứ ngỡ hoa mắt nhìn lầm người. Song giờ đây, cô có thể khẳng định, dù người nọ đã đeo mạng che mặt, nhưng dáng dấp ấy rõ ràng là Tích Thúy.

Chu Tử Tần tròn tròn mắt, ghé tai cô hỏi nhỏ: “Sùng Cổ thấy bóng lưng cô gái kia có phải hơi giống...” Chưa nói dứt câu, Hoàng Tử Hà đã rảo bước đuổi theo.

Tích Thúy cũng biết phải che giấu hành tung nên đi thoăn thoắt, lại chỉ nhằm vào ngõ nhỏ. Lúc đến một con ngõ vắng, Hoàng Tử Hà từ đầu ngõ thấy Tích Thúy đang ở giữa ngõ, bèn cất tiếng gọi nhỏ: “Lữ cô nương.”

Tích Thúy nghe gọi thì run bắn lên, guồng chân chạy như bay về cuối ngõ.

Hoàng Tử Hà hốt hải đuổi theo, gọi vói: “Cô đừng sợ, tôi là là Dương Sùng Cổ, tiểu hoạn quan phủ Quyê đây mà, cô còn nhớ tôi không?”

Chu Tử Tần cũng gọi toáng lên: “Đúng đấy, ta là Chu Tử Tần! Bạn thân của Trương nhị ca, cô đừng sợ.”

Rõ ràng Tích Thúy đã nghe thấy, song chỉ hơi khựng lại, rồi vẫn cuống cuồng chạy.

Hoàng Tử Hà vừa khỏi bệnh, đuổi được một quãng đã thở hồn hển, ngực đau thắt, đành chống tường dừng lại.

Chu Tử Tần định đuổi tiếp, song thấy cô ôm ngực thở dốc, mặt tái ngắt, đành lo lắng dừng lại hỏi han.

Tích Thúy đã chạy đến cuối ngõ, thấy họ dừng lại cũng chạy chậm hẳn, ngoái đầu nhìn. Xem chừng hai người không đuổi theo nữa, nàng thoáng lưỡng lự, ngồi xuống nhặt một cành cây dưới đất, vạch gì đó lên tường, rồi chạy tiếp.

Hoàng Tử Hà gọi “Lữ cô nương” đến hết hơi, nhưng Tích Thúy không ngoái lại lần nào nữa.

Hoàng Tử Hà dựa vào tường, thở dốc hồi lâu, đoạn vịn tường lần từng bước đi đến.

Chu Tử Tần đã chạy đến khoảng tường có hình vẽ của Tích Thúy quan sát từ này. Cô từ từ đi đến cuối ngõ, nhìn lên tường.

Trên bức tường trát bùn vàng, có một ký hiệu màu trắng do cành cây vạch nên.

Là một chữ “bắc”. Góc dưới bên trái còn một hình L, bao lấy bên trái và dưới chữ bắc, để trống phần trên và bên phải.

“Chữ bắc bị bao một nửa là ý gì?” Chu Tử Tần gãi đầu thắc mắc.

Hoàng Tử Hà quan sát, rồi nhặt một cành cây lên gạch xóa đi, gần như cạo tróc cả mảng bùn vàng, không còn nhìn ra ký hiệu ban đầu nữa.

Chu Tử Tần ngoái lại hỏi: “Sùng Cổ biết rồi ư?”

Cô thản nhiên đáp: “Tích Thúy xuất thân trong gia đình bình dân, đáng lẽ không biết nhiều chữ.”

Chu Tử Tần ngơ ngác: “Không biết ư? Nhưng... Nhưng chẳng phải vừa rồi cô ấy viết chữ “bắc” ư?”

Hoàng Tử Hà xăm xăm đi thẳng, như không nghe thấy gã hỏi.

Chu Tử Tần cuống quýt đuổi theo, tóm lấy tay áo cô: “Bất kể cô ấy có ý gì, chúng ta cũng phải mau mau đi báo với nhà họ Trương! Đi thôi đi thôi.”

Hoàng Tử Hà liếc gã: “Có cần báo không?”

“Sao có thể không báo chứ! Trương nhị ca đi tìm cô ấy đến sắp phát điên, nếu chúng ta giấu giếm không báo thì còn xứng làm bạn bè ư? Không được! Dù không phải bạn bè, chỉ là người qua đường cũng nên báo cho huynh ấy mới phải!”

Thấy gã nôn nóng đến độ suýt nhảy dựng lên, Hoàng Tử Hà đành đáp: “Thôi được, đi nào.”

Trương Hàng Anh hôm nay ở nhà.

Vừa mở cổng, trông thấy bọn họ, gã đã mừng rỡ vừa kinh ngạc, hỏi ngay: “Sao Hoàng tiểu thư lại đến tìm tôi? Cô... sao cô không về vương phủ?”

“À... gần đây tôi bận chút việc.” Cô đáp quấy quá cho xong, “Còn huynh, sao hôm nay không ở cạnh vương gia?”

“Vương gia gần đây suốt trong phủ, đã ban lệnh xuống cho phép những người hầu kẻ hạ nếu ai có nhà trong kinh có thể thỉnh thoảng về thăm.”

“Ừm.” Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn theo gã vào sân, thấy mảnh sân được quét tước đâu ra đấy, ao nước vẫn gợn sóng lăn tăn, bèn nói lảng đi, “Người nhà huynh thu dọn gọn gàng thật đấy.”

Trương Hàng Anh thuận miệng đáp: “Nhà cửa quét dọn gọn gàng vẫn hơn.”

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Cha huynh không được khỏe, vợ chồng Trương đại ca lại bận việc ở tiệm nhang đèn, một mình huynh quét dọn ư?”

Trương Hàng Anh há hốc miệng, lúng búng đáp: “Phải, phải...” Hoàng Tử Hà nhìn vào trong hỏi nhỏ: “Cha huynh vẫn ổn chứ?”

“Ổn, nhưng không sao khỏi hẳn được, tĩnh dưỡng lâu như thế, chắc sắp khỏe lên rồi.” Mặt Trương Hàng Anh cuối cùng cũng tươi lên.

“Vậy thì tốt, người già phải săn sóc cẩn thận mới được.” Hoàng Tử Hà ngồi xuống dưới giàn nho rụng hết lá, chỉ còn vài sợi dây leo vẫn vít quấn lấy nhau trên giàn trúc.

Chu Tử Tàn kéo tay Trương Hàng Anh nói nhỏ: “Huynh biết không? Vừa rồi ở chợ Tây, ta đã thấy A Địch đấy.”

Trương Hàng Anh kinh ngạc ngẩn ra hồi lâu mới hốt hải chạy ra khép cổng lại, lấp bắp hỏi: “Hoàng tiểu thư và công tử... trông thấy A Địch ư?”

Chu Tử Tàn gật đầu thật mạnh: “Có lẽ cô ấy sợ bị chúng tôi tiết lộ hành tung nên vừa nhác thấy là chạy.”

Trương Hàng Anh lú cả lưởi, hồi lâu mới từ từ ngồi xuống hỏi khẽ: “Thế nên các vị... các vị cũng không biết cô ấy ở đâu ư?”

“Chắc cô ấy ở Trường An thôi, tôi đã bắt gặp ở chợ Tây hai lần rồi.” Hoàng Tử Hà nói.

Trương Hàng Anh hấp tấp: “Vậy để tôi, để tôi đi tìm.”

Chu Tử Tàn vội ngăn: “Hoàng thượng vẫn muốn trị tội cô ấy, huynh phải cẩn thận đấy. Giờ Quý vương muốn che chở huynh cũng không che nổi đâu.”

Mặt Trương Hàng Anh dờ ra, chỉ gật đầu lia lịa: “Tôi biết, để tôi đi tìm cô ấy...”

Đi từ nhà họ Trương ra, Hoàng Tử Hà từ biệt Chu Tử Tàn ở ngã tư.

Chu Tử Tần vội hỏi: “Giờ Sùng Cổ ở đâu? Ta phải đến đâu mới tìm được Sùng Cổ?”

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi một thoáng, cuối cùng vẫn thành thật đáp: “Tôi ở một gian nhà Vương Uẩn tìm cho, tại phường Vĩnh Xương.”

“Vương Uẩn ư?” Chu Tử Tần chớp chớp mắt rồi thở phào, vẻ mừng rỡ, “Sùng Cổ xem, ta đã biết Vương Uẩn sẽ không hối hôn mà. Nói cho cùng hai người cũng là vợ chồng chưa cưới.”

Hoàng Tử Hà cười gượng, đành gật đầu cho qua: “Có việc cứ đến tìm tôi, nhà họ Vương ở bên cạnh giếng nước thứ tư trong phường.”

Sau khi cáo biệt Chu Tử Tần, cô một mình về phường Vĩnh Xương, nhưng đến cổng phường lại do dự rồi đi vòng qua, nhằm thẳng hướng cung Đại Minh.

Vương Uẩn hôm nay đang ở cổng cung Đại Minh, sau khi đi tuần một vòng, chuẩn bị quay về doanh trại thì thấy Hoàng Tử Hà đến, bèn xuống ngựa bước tới tươi cười đón cô: “Hôm nay cô tươi tỉnh ra nhiều đấy, đi dạo Trường An vui chứ? Lần sau nhớ phải đem người hầu theo.”

“Có các vị trông coi, đương nhiên Trường An sẽ bình an, cần gì phải đem theo người?”

Thấy sau lưng có người ló đầu ra dòm ngó, Vương Uẩn bèn ra hiệu cho cô cùng mình tránh sang một bên rồi hỏi: “Sao thế?”

Cô ngạc nhiên: “Sao Vương công tử biết tôi có việc cần tìm?”

“Nếu không vì việc gì, cô đâu có chủ động tới tìm ta.” Ánh mắt y thoáng vẻ buồn bã, nhưng ngay sau đó lại cười lên, “Nào, nói ta nghe thử.”

Trước nụ cười của y, Hoàng Tử Hà bất giác sinh lòng áy náy. Nhưng ngay sau đó, cô cắn môi hỏi: “Hoàng thượng gần đây... có chỉ dụ gì về vụ án Đồng Xương công chúa nữa không?”

Vương Uẩn ngẫm nghĩ: “Từ sau khi thi hài Đồng Xương công chúa được đưa vào lăng mộ, trong triều không ai dám nhắc đến việc này, e làm thánh thượng buồn lòng. Có lẽ thánh thượng cũng nguôi ngoai đôi phần rồi.”

“Ừm...” Hoàng Tử Hà trầm tư hỏi: “Vậy thánh thượng có nhắc nhóm gì tới con gái của hung thủ không?”

“Cái đó thì không. Nhưng đã có chỉ, quan lại vẫn phải đề tâm tới việc truy bắt.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu. Nhìn thái độ của cô, Vương Uẩn hạ giọng hỏi: “Cô gặp Lữ Tích Thúy rồi ư?”

“Còn chưa dám khẳng định. Nhưng nếu Vương công tử tuần tra trên đường, có thể để ý giúp tôi không?”

“Được.” Y đáp ngắn gọn, không chút lưỡng lự.

Hoàng Tử Hà cảm kích nhìn y, nói khẽ: “Đa tạ công tử.”

“Sao cô khách sáo thế?” Y cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đầy ý cười.

Hoàng Tử Hà chợt thấy lòng xao xuyến, đành cúi đầu từ biệt rồi lặng lẽ quay đi.

Có lúc sự đời cứ trêu ngươi như thế. Hoàng Tử Hà bắt gặp Tích Thúy hai lần trước tiệm nhang đèn, nhưng Chu Tử Tàn, Trương Hàng Anh và Vương Uẩn, ba người ở trong kinh, lại không sao tìm thấy tung tích nàng.

“Vây đừng tìm nữa nhé, tìm được cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, có khi còn thêm phiền phức.” Mấy hôm sau Vương Uẩn tới thăm, bảo cô như vậy.

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại thấy nước đọng trên tóc mai y, bèn hỏi: “Bên ngoài đổ mưa ư?”

“Mấy bông tuyết tan bám vào tóc ấy mà.” Y lơ đãng phủi đi.

Hoàng Tử Hà nhìn những bông tuyết vụn như có như không bên ngoài, khơi cho lò lửa to hơn rồi hỏi: “Thời tiết thế này, việc gì phải đến tận đây tìm tôi để nói chuyện đó?”

“Vì muốn gặp cô đây thôi.” Y cười, chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi dịu giọng nói thêm, “E cô cả ngày buồn chán.”

Trước cái nhìn đăm đăm của y, Hoàng Tử Hà hơi lúng túng, đành đưa mắt nhìn sang đôi A Già Thập Niết trong bình pha lê cạnh đó: “Không sao, thỉnh thoảng tôi lại ngồi ngắm đôi cá Vương công công tặng.”

“Không phải cô nhàn rồi cả ngày chỉ cho cá ăn đấy chứ? Để ta xem lớn lên được tí nào chưa?” Y cười nói, giơ bình pha lê lên ngang mắt ngắm nhìn rồi lại quay sang cô, “Gay thật, cả cá lẫn người đều gầy nhom thế này, có phải vì trời suốt ngày đổ tuyết không?”

Hoàng Tử Hà phì cười: “Tuyết phải kêu oan, oan quá oan quá, từ bao giờ mà cá béo cá gầy cũng đổ cho tôi?”

Vương Uẩn tươi cười nhìn đôi cá nhỏ, rồi nhìn sang cô ngắm gương mặt chưa tắt nụ cười, đôi mắt lấp lánh như sao, hàng mi cong vút, khóe môi tươi tắn, lòng bất giác lại thấy ngọt ngào.

Cuối cùng y nhẹ tay đặt bình cá xuống bàn, khẽ gọi: “Tử Hà...”

Hoàng Tử Hà nhướng mày nhìn y.

Phút giây ấy, y bỗng quên khuấy chẳng biết mình định nói gì với cô, dường như chỉ muốn gọi tên cô một lần, dường như chỉ muốn nhìn ánh mắt cô hướng sang mình mà thôi.

Thật lâu, y mới nguợng nghịu đáp: “Thực ra, ta không phải đến vì việc Lữ Tích Thúy.”

“Ồ?” Hoàng Tử Hà ngạc nhiên.

“Hoàng hậu muốn gặp cô.”

Hoàng Tử Hà kinh ngạc hỏi lại: “Hoàng hậu nương nương muốn gặp tôi ư? Có việc gì căn dặn sao?”

“Chuyện đó thì ta không biết. Trường Linh nữ quan chỉ đến báo rằng hoàng hậu bảo ta dẫn cô vào bái kiến.”

Trong cơn mưa tuyết lay phay, Hoàng Tử Hà theo cung nữ bước lên thêm gác Bồng Lai cung Đại Minh.

Vương hoàng hậu ngồi trước tấm bình phong chạm lầu ngọc núi tiên, vận bộ váy tía pha chỉ vàng, như ráng chiều lộng lẫy chói mắt. Khắp thiên hạ này, cũng chỉ có hoàng hậu mới kết hợp được hai màu đỏ tía và vàng kim huy hoàng như vậy thôi.

Sau khi cho tắt cả lui ra, gian điện thênh thang chỉ còn hai người họ, khó tránh khỏi trống trải quanh quẽ. Hoàng Tử Hà nhìn làn khói lững lờ bay lên từ lò hương sơn son thếp vàng, khiến cả gian điện mờ mịt mơ hồ, ngay dung mạo Vương hoàng hậu cũng như khuất dưới làn mây, không sao trông rõ được nét mặt.

Chỉ nghe thấy giọng hoàng hậu bình thản mà vô tình: “Chúc mừng người rửa sạch oan khiên, báo thù cho người nhà.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu: “Đa tạ nương nương hạ cố.”

Hoàng hậu vẫn bình thản, chậm rãi hỏi tiếp: “Nghe nói làn này người về Thục, còn phá được vụ án một nghệ nhân ở Dương Châu?”

Hoàng Tử Hà thản nhiên đáp: “Bẩm vâng. Có một nghệ nhân dựng vở ở Vân Thiều Uyển Dương Châu, tên Phó Tân Nguyễn, sau khi đến Thục thì bỏ mạng dưới tay tình nhân là Tề Đằng. Chị em của cô ta là Công Tôn Diên và Ân Lộ Y đã lập mưu giết chết Tề Đằng báo thù. May sao có Lan Đại thu xếp từ bên trong, cuối cùng họ cũng giữ được tính mạng, chỉ bị đày đến Tây Cương mà thôi.”

“Thục đáng tiếc... người ta chị em nghĩa nặng, vốn dĩ sau khi báo thù sẽ lại sống yên vui như thường, sao người tự dựng đi khuấy vũng nước đục ấy lên?” Giọng Vương hoàng hậu thoáng vẻ thê lương.

Hoàng Tử Hà cúi đầu, song eo lưng thon thả vẫn thẳng như quân bút, bình thản đáp: “Pháp lý nhân tình, pháp trước, sau mới đến tình. Nếu có oan uổng, nha môn sẽ xử lý, sao lại tự ý ra tay được?”

Vương hoàng hậu nhìn cô chăm chăm, hồi lâu mới thông dong đứng dậy, bước xuống sập trầm hương, đến trước mặt Hoàng Tử Hà rồi dừng lại nhìn xoáy vào cô. Hoàng Tử Hà cứ ngỡ sẽ bị khiển trách, ngờ đâu hoàng hậu chỉ cười khê: “Vây cũng phải gặp người như người, mới có thể trả lại sự trong sạch cho người ta được. Nếu lần này người không đến Thục, người tưởng sẽ có người rửa oan cho Phó Tân Nguyễn hay sao? Cả vụ án của Công Tôn Diên và Ân Lộ Y nữa, ai mà phá được?”

“Lưới trời lồng lộng, ắt có công đạo.”

“Có lúc ta cảm thấy, nếu người không xuất hiện, rất nhiều chuyện có lẽ sẽ tốt hơn.” Vương hoàng hậu dạo quanh cô một vòng, rồi lại chậm rãi nói, “Nhưng cũng có lúc, nếu không có người, có những việc sẽ không bao giờ bộc lộ chân tướng. Ngay cả ta - cũng có lúc cần chân tướng.”

Hoàng Tử Hà dập đầu vái lạy hoàng hậu, lặng thinh đợi bà ta nói tiếp.

Vương hoàng hậu nhìn chăm chăm vào cô, nói thật chậm: “Ít nhất người cũng đã giúp ta thu nhặt đầu lâu, để con bé đáng thương ấy được toàn thân.”

Giọng Vương hoàng hậu hơi run rẩy. Cô ngược lên, thoáng trông thấy đôi mắt u buồn của hoàng hậu loang loáng nước, nhưng đặt trên gương mặt bình thản, lại khiến cô cứ ngỡ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Chẳng đợi cô kịp trông rõ, Vương hoàng hậu đã quay mặt đi: “Lại nói, người giỏi nhất là phá giải những chuyện kỳ kỳ không có manh mối, mà sự việc kỳ quái chấn động nhất kinh thành hiện giờ, là Ngạc vương tự vẫn.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Vâng... Điểm quái dị trong chuyện này khiến người ta khó mà suy đoán được.”

“Tuy người trong kinh bàn tán xôn xao, nhưng ta nghĩ, trừ Ngạc vương ra, có lẽ chỉ mình người mới lần ra được chân tướng bên trong thôi. Dù sao Vương công công cũng đã nhận lấy củ khoai phồng tay này, ắt sẽ phải có câu trả lời cho hoàng thượng.” Nói rồi, Vương hoàng hậu lại thông dong đi sang bên cạnh. Hoàng Tử Hà còn đang phân vân chưa hiểu hoàng hậu có ý gì, thấy bà ta lẳng lặng đi thẳng, thì cũng lạt đật đi theo.

Ra khỏi cửa sau gác Bồng Lai, trước mặt là một con đường quanh co hẹp mà dài. Trường Linh đã đứng đợi sẵn, trao cho cô một chiếc ô, đồng thời xòe một chiếc nĩa ra che cho Vương hoàng hậu.

Vương hoàng hậu chẳng buồn nhìn Hoàng Tử Hà, thản nhiên nhấc gấu váy đi tiếp. Thấy chân hoàng hậu xỏ đôi ủng ánh bạc, Hoàng Tử Hà biết hoàng hậu đã có chuẩn bị từ trước. May mà hôm nay vào cung, cô cũng đi một đôi ủng thấp, không sợ lội mưa.

Đọc con đường lát đá xanh, thì thoáng lại thấy vài chiếc lá vàng. Vườn ngự mưa tuyết toi bời, giá rét cùng hơi nước khiến tất cả chỉ muốn trốn trong nhà, trên đường vắng hoe không một bóng người. Hoàng Tử Hà cắm cúi theo sau Vương hoàng hậu, cho tới khi thấy hoàng hậu bước lên thềm, cô ngẩng lên mới thấy cung điện nguy nga sừng sững ngay trước mặt, ra là điện Tử Thần. Trong triều thường nói muốn ra vào điện Tử Thần phải băng qua cửa gác Đông hoặc gác Tây ở hai bên điện Tuyên Chính, nên mới gọi là “vào gác”, ai ngờ phía sau điện Bồng Lai còn một lối đi bí mật thông thẳng sang thế này.

Vương hoàng hậu dẫn Hoàng Tử Hà bước vào trong, Trường Linh khép ô, dừng chân ngoài cửa. Từ đầu đến cuối Vương hoàng hậu không hề nhìn Hoàng Tử Hà, xăm xăm đi thẳng vào một khung cửa nhỏ. Hoàng Tử Hà theo vào mới thấy đây là một phòng ngăn bốn bề chạm hoa, bài trí rất đơn sơ, chỉ có một chiếc sập nhỏ, trước sập bày một bàn thấp, bên trên đặt bút nghiên giấy mực.

Vương hoàng hậu ngồi xuống, ngả người tựa vào thành sập.

Thấy trong phòng không còn gì khác, Hoàng Tử Hà đành lặng lẽ đứng một bên, Vương hoàng hậu không nói gì, cô cũng lặng thinh.

Chợt nghe tiếng chân khe khẽ, rồi giọng Từ Phùng Hàn cất lên: “Tâu bệ hạ, Quỳ vương đến rồi.”

Tiếng y rất gần, như ở ngay bên tai vậy. Hoàng Tử Hà giật thót mình, quay đầu nhìn quanh, nhận ra tiếng động vọng từ phòng bên cạnh sang.

Giọng hoàng đế cũng từ bên cạnh đưa sang: “Cho vào.”

Cô rón rén đi đến trước bức tường chạm hoa, phát hiện giữa hai lớp hoa văn chạm trổ có lót một lớp gấm dày không lọt sáng. Gian phòng ngăn này cách

chính điện của hoàng đế hai lớp hoa văn và một lớp gấm, chẳng trách nghe rõ mồn một động tĩnh bên kia.

Hoàng Tử Hà thăm nhủ, mọi người đều nói hoàng đế nhu nhược, lại đau ốm luôn, nhiều việc trong triều đều do Vương hoàng hậu quyết định, xem ra ngài ngự đã gọi ý cho hoàng hậu đến đây nghe việc chính sự. Chỉ là sau khi bị biếm đến cung Thái Cực rồi quay trở lại, chắc hoàng đế cũng sinh lòng nghi ngờ hoàng hậu, căn phòng này hẳn ít được dùng tới.

Đang miên man nghĩ ngợi, cô chợt nghe thấy bên ngoài vang lên một giọng không thể quen hơn, sang sảng mà rành rọt: “Thần đệ tham kiến bệ hạ.” Đã lâu không gặp, đột nhiên nghe thấy tiếng y, cô sững cả người ra, tưởng như đã cách một đời.

Vương hoàng hậu liếc cô, nửa cười nửa không rồi nhắm nghiền mắt lại dưỡng thần.

Chỉ nghe giọng hoàng đế và Quý vương rõ mồn một, dù sao hai người cũng là anh em, sau một hồi chuyện gẫu việc nhà, hoàng đế mới vào đề: “Chuyện Thất đệ... giờ đã có manh mối gì chưa?”

Lý Thư Bạch ngậm ngừng một thoáng mới đáp: “Bệ hạ sai Vương Tông Thực điều tra vụ này, y cũng đã tới hỏi han đệ. Nhưng thần đệ thực không biết gì cả, nên chẳng cung cấp được manh mối nào hữu dụng.”

“Ừm...” Hoàng đế trầm ngâm giây lát, đoạn hỏi: “Giờ tin đồn đã lan khắp trong kinh, cực kỳ bất lợi cho đệ, chẳng biết Vương Tông Thực có cách nào giải quyết không?”

“Vương công công khuyên đệ giao binh mã hai quân Thần Vũ, Thần Uy ra để bịt miệng thiên hạ.”

Y vừa buông ra câu này, hoàng đế liền im lặng, bầu không khí cũng gượng gạo hẳn.

Lòng bàn tay Hoàng Tử Hà dầm dấp mồ hôi, cô tựa đầu lên vách tường chạm hoa thăm nghĩ, việc này đương nhiên là ý của hoàng đế, song giờ Lý Thư Bạch lại đổ cho Vương Tông Thực tự tiện bày ra, chẳng biết ngài ngự có nhân cơ này tỏ rõ ý mình không, cũng không rõ hôm nay Quý vương đã có cách nào rút lui an toàn hay chưa nữa?

Nhưng ngay sau đó, cô lại nghĩ Lý Thư Bạch là người suy nghĩ kín kẽ, tính toán cẩn thận, việc gì phải lo thay cho y.

Quả nhiên, cuối cùng hoàng đế ngáp dài: “Mấy chuyện vụn vặt ấy đệ cứ bàn bạc với Vương Tông Thực là được, ta không lo thay cho đệ đâu.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Lý Thư Bạch lặng thinh giây lát, rồi nói tiếp, “Giờ thần đệ đã thoái thác rất nhiều việc trong triều, tuy thông dong nhân tản, song vẫn canh cánh vụ án của Thất đệ. Dẫu Vương Tông Thực là trọng thần hầu cận hoàng thượng, rất đáng tin cậy, nhưng trước đây chưa từng gánh vác việc pháp ty, hoàng thượng để y chủ quản án này, hình như không ổn lắm?”

“Ta biết, về việc này thì không ai bằng được tiểu hoạn quan Dương Sùng Cổ bên cạnh đệ lúc trước.” Hoàng đế thờ dài, “Nhưng dẫu sao hẳn cũng là người bên cạnh đệ, phải tránh điều tiếng. Ngoài ra, cả Đại Lý Tự lẫn kinh triều doãn đều có quan hệ mật thiết với đệ, trong triều cũng không ai dám đứng ra; Vương Lân thượng thư bộ Hình tuy không bị xử lý công khai việc câu kết với hoàng hậu, nhưng sắp cáo lão về quê; mấy ông già ngự Sử Đài lại chỉ giỏi đấu võ mồm hễ gặp việc là cuống lên. Nghĩ đi nghĩ lại trong triều chẳng còn ai dùng được, đành tìm một người xưa nay ít qua lại với đệ là Vương Tông Thực, dù sao hẳn là hoạn quan nội thị, trăm cũng đã tỏ ý rằng đây là việc nhà của trăm.”

“Vậy thì tốt quá, đa tạ hoàng thượng lao tâm.” Thấy hoàng đế giải thích vòng vo, Lý Thư Bạch hiểu ngài ngự sẽ không đổi người, cũng không nài thêm nữa mà chuyển ngay chủ đề: “Chẳng hay Vương công công đã phái người đến phủ Thất đệ điều tra chưa?”

“Chắc là rồi, gần đây vì chuyện này mà chúng đau đầu của trăm lại tái phát, nên cũng chưa hỏi lại.” Nói đoạn, hoàng đế thờ dài, “Anh em của trăm chỉ còn đệ, Thất đệ và Cửu đệ, giờ Thất đệ lại... Ôi chao, sao đệ ấy lại nghĩ quẩn, trước lúc lâm chung còn thốt ra mấy lời rúng động lòng người, hại lây sang cả Tứ đệ như thế...”

Lý Thư Bạch thản nhiên đáp: “Thần đệ nghĩ việc này nhất định có ẩn tình, chẳng qua hiện giờ chưa vạch trần được đó thôi.”

“Tin rằng nếu có thời gian, việc này ắt sẽ rõ trắng đen. Trăm không lý nào lại nhìn lầm đệ, chỉ mong tới lúc đó muôn dân cũng hiểu cho tấm lòng Tứ đệ.”

Lý Thư Bạch cúi đầu nhìn nền gạch vàng, khẽ đáp: “Thần đệ đa tạ bệ hạ tin tưởng.”

“Chỉ là trăm vẫn hơi lo lắng. Hiện hai quân Thần Vũ, Thần Uy đã đóng giữ trong kinh ba năm, theo lệ phải đổi, năm xưa binh lính Từ Châu vì đóng lâu một chỗ nhớ nhà mà làm phản, giờ đệ không tiện ra mặt, chẳng hay có nên tìm một người khác xử lý chuyện này không?”

Quanh co từ nãy tới giờ mới đến màn chính. Hoàng Tử Hà ngồi bên này cũng biết, hôm nay hoàng đế triệu Lý Thư Bạch đến, thực ra là vì chuyện này. Giờ ngài ngự đã nói toẹt, Lý Thư Bạch dù có muốn chống đối, cũng làm sao cự tuyệt được?

Bất giác, cô siết chặt lấy vách ngăn chạm hoa, mồ hôi trong lòng bàn tay cũng thành ra lạnh buốt.

Giọng Lý Thu Bạch vẫn điềm nhiên: “Bệ hạ đã nghĩ cho sự bình an của muôn dân thiên hạ, thần đệ sao dám không tuân?”

Giọng hoàng đế nãy giờ vẫn hạ thấp, bỗng cao hẳn lên, không giấu được vẻ mừng rỡ “Tứ đệ chấp thuận thực ư?”

“Vâng, lời của bệ hạ, thần đệ đương nhiên không dám cãi.” Lý Thu Bạch đứng dậy hành lễ, “Nhưng thần đệ có một yêu cầu hơi quá đáng.”

“Tứ đệ cứ nói xem.” Thấy khom lưng vái lạy, hoàng đế bèn đứng dậy giơ tay ra ý miễn lễ.

Lý Thu Bạch ngẩng lên thưa: “Hai quân Thần Vũ, Thần Uy do thần đệ phụng lệnh hoàng thượng xây dựng, giờ muốn đổi tướng, hoàng thượng chỉ cần nói một tiếng là xong. Nhưng khi ở Thục thần đệ từng bị hành thích hai lần, tuy đã về kinh song vẫn có cảm giác nguy hiểm rình rập, không dám lơ là cảnh giác. Xin bệ hạ tha cho mấy tháng, thần đệ sẽ vỗ yên sĩ tốt, đợi mọi chuyện sóng yên gió lặng rồi điều phối lại, bệ hạ thấy sao?”

Hoàng đế thoáng biến sắc, toan nói gì đó thì ngực chợt đau thắt, đương đứng phải ngồi phệt xuống.

Lý Thu Bạch phản ứng rất nhanh, thấy thân hình ngài ngự loạng choạng suýt ngã khỏi ghế bèn bước đến đỡ lấy Hoàng đế thở gấp, cả người run lên, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

Từ Phùng Hàn đứng hầu cạnh đó vội chạy đến, lấy trong ngăn tủ bên cạnh một viên thuốc, hòa vào chén trà dâng lên.

Đợi ngài ngự uống xong, chống trán ngả người ra ghế, hơi thở bình ổn lại, Lý Thu Bạch mới nhú mày hỏi nhỏ Từ Phùng Hàn: “Chứng đau đầu của bệ hạ sao lại nặng hơn rồi?”

Từ Phùng Hàn cúi đầu thờ dài: “Các ngự y vẫn trông nom luôn, danh y dân gian cũng mời không biết bao nhiêu người, song mãi chẳng thấy ai trị dứt được cả.”

“Giờ hay phát tác lắm ư? Bao lâu lại bị một lần?”

Từ Phùng Hàn chưa kịp đáp, hoàng đế đã lên tiếng: “Bệnh cũ ấy mà, trầm cũng hết cách. Chứng đau đầu này... năm xưa Ngụy Vũ Đế¹ cũng mắc phải, ông ta hùng tài đại lược, văn võ song toàn nhường ấy, vậy mà thiên hạ rộng lớn... có ai trị khỏi được cho ông ta đâu?”

Thấy hoàng đế đau đến nổi giọng nói run bần lên nhưng vẫn cố kìm nén, Lý Thư Bạch đành khuyên nhủ: “Xin bệ hạ giữ gìn sức khỏe, thần đệ nghĩ thiên hạ rộng lớn, ắt sẽ có người như Hoa Đà Biền Thước trị khỏi được bệnh này. Chỉ cần hoàng thượng hạ lệnh cho các châu phủ tìm thầy thuốc chuyên trị chứng đau đầu đưa về kinh hội chẩn, nhất định sẽ tìm được phương thuốc trúng bệnh thôi.”

Hoàng đế ôm đầu rên rỉ. Hồi lâu mới nói, giọng đứt quãng: “Được rồi, đệ lui trước đi.”

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn Vương hoàng hậu, chỉ thấy hoàng hậu vẫn ngả người trên sập, nhắm mắt nhìn ra ngoài, vẻ mặt hết sức bình thản, chẳng hiểu đang nghĩ gì. Đợi Lý Thư Bạch lui xuống, hoàng hậu mới đứng dậy, mở cửa vách ngăn, lập tức đổi sang bộ dạng liêu xiêu nhào đến ôm chầm lấy hoàng đế, rung rung hỏi: “Bệ hạ thấy đỡ chút nào chưa?”

Hoàng đế nắm chặt tay hoàng hậu, nghiêng răng chịu đựng nhưng những giọt mồ hôi to như hạt đậu vẫn lăn dài trên trán. Vương hoàng hậu một tay choàng qua người ngài ngự, tay kia nâng mặt rồng lên: “Bệ hạ cố chịu một chút... Đám thái y toàn đồ bỏ cả, nuôi bọn chúng chẳng được tích sự gì hết!” Vừa nói, Vương hoàng hậu vừa đặt tay lên miệng hoàng đế, khóc lóc nài nỉ: “Bệ hạ đừng để cắn phải đầu lưỡi, chi bằng cứ cắn tay thần thiếp đây!”

Từ Phùng Hàn đứng cạnh đó vội chạy đến gỡ tay hoàng hậu ra: “Nương nương là thân ngàn vàng, sao có thể bị thương được. Xin bệ hạ cứ cắn nô tài đây...”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn nước mắt Vương hoàng hậu lăn dài, cảm thấy thật khó xử.

Dường như thuốc đã có tác dụng, tuy hoàng đế vẫn siết chặt tay Vương hoàng hậu, song hơi thở đã dần bình ổn lại, Vương hoàng hậu và Từ Phùng Hàn vội đỡ ngài ngự ngồi thẳng dậy, đắp thêm cho ngài một tấm chăn gấm.

Bấy giờ hoàng đế mới nhận ra vừa rồi phát bệnh đã siết chặt tay Vương hoàng hậu, song hoàng hậu chỉ nhin đau không kêu. Ngài ngự thở dài, dùng hai tay nắm lấy tay hoàng hậu, nhìn sang Hoàng Tử Hà hồi lâu mới ngờ ngàng hỏi: “Kẻ đứng sau lưng hoàng hậu... hình như không giống bọn Trường Linh?”

Hoàng Tử Hà vội quỳ xuống hành lễ. Vương hoàng hậu thản nhiên đáp: “Là tiểu cung nữ bên ngoài mới đưa đến, thần thiếp giữ bên mình để chỉ bảo cho quen việc.”

“Ừm.” Hoàng đế chẳng hỏi thêm nữa, chỉ mệt mỏi nhắm mắt lại.

Từ Phùng Hàn lo lắng hỏi: “Hoàng thượng có muốn vào nội điện nghỉ ngơi không?”

Ngài ngự gật đầu, vồ nhẹ lên chân mình. Từ Phùng Hàn hiểu ý, vội bước đến đỡ hoàng đế vào trong. Tuy thân hình y cao lớn, nhưng hoàng đế lại đầy đà, một mình Từ Phùng Hàn diu đỡ cũng chật vật. Vương hoàng hậu vội giúp một tay, diu ngài ngự vào.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy lưng vã mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng hiểu ý đồ của Vương hoàng hậu khi triệu kiến mình hôm nay.

Chứng đau đầu của hoàng đế đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng. Không chỉ ảnh hưởng thị lực, đến nỗi không nhận ra những người không mấy quen mặt như cô, mà cả việc đi lại cũng hết sức khó khăn. Chẳng qua vẫn giấu giếm người trong ngoài cung, e rằng chỉ Từ Phùng Hàn và Vương hoàng hậu mới hay chuyện.

Nguyên nhân hoàng hậu giấu kín không nói, đương nhiên là vì bà ta vẫn còn việc phải hoàn thành. Giờ thái tử còn nhỏ tuổi một khi hoàng thượng đổ bệnh nặng, việc trao nhận quyền lực sẽ vô cùng nguy cấp. Chẳng biết trong mắt hoàng đế, kẻ nào mới là mối uy hiếp lớn nhất đến ngai vị này đây?

Vương hoàng hậu từ nội điện bước ra, bảo cô: “Gọi đám người hầu hạ vào đi, hoàng thượng ngủ rồi.”

Hoàng Tử Hà vâng dạ, rào bước đi ra cửa điện báo cho các cung nữ và hoạn quan đứng bên ngoài vào. Tuyết vẫn chưa tạnh, gió rét len lõi luôn vào áo, khiến mồ hôi lạnh thấm hết vào da thịt, làm cô run bắn lên.

Ghi chú:

1. Tức Tào Tháo.